

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ПОЛТАВСЬКА ДЕРЖАВНА АГРАРНА АКАДЕМІЯ

НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
КОНФЕРЕНЦІЯ
професорсько-викладацького складу
14 травня 2021 р.

Збірник наукових праць
професорсько-викладацького складу академії
за підсумками науково-дослідної роботи в 2020 році

Полтава 2021

ня та розвитку персоналу, саме тому smart-навчання відіграє стратегічне значення.

Таким чином, в сучасному мінливому світі, в умовах пандемії коронавірусної хвороби класичні інструменти управління людськими ресурсами поступаються натомість інноваційним, що стають певною мірою трендами.

З-поміж таких: використання «employees treatment» – підходу, управління людськими ресурсами як бізнес партнерство, гейміфікація, діджиталізація, метод прескринінгу, нові концепції робочого місця та часу, застосування гнучких форм зайнятості розвиток навичок soft skills, smart-навчання персоналу

Список використаних джерел

1. Вонберг Т. В., Головка А. А. Рекрутинг персоналу в епоху діджиталізації. *БІЗНЕСІНФОРМ. Економіка, менеджмент, маркетинг.* № 6 '2020. С. 313-318.

2. На пороге глобальных перемен: HR-тренды 2020: по материалам HR-портала. URL: <http://www.management.com.ua/tend/tend1194.html>. (дата обращения 13.04.21).

3. Обучение и развитие: как проводить его правильно: по материалам портала SmartExpert. URL: <https://smartexpert.net/blog/obuchenie-personala/obuchenie-i-razvitie-kak-provodit-ego-pravilno/>. (дата обращения 12.04.21).

ВЗАЄМОДІЯ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ТА ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА: ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ

*Щетініна Т. О.,
кандидат історичних наук, доцент*

Публічне управління в Україні за останні роки продовжує трансформуватися та удосконалюватися, віддзеркалюючи відповідні зміни в суспільно-політичному житті країни. Такий процес певним чином актуалізує питання, які вже неодноразово розглядалися науковцями, і, здавалось, не вимагали подальшого дослідження. Так, розвиток місцевого самоврядування на рівні територіальних громад та їх об'єднань, викликані реформою децентралізації знову привернули увагу науковців до поняття взаємодії органів публічного управління та громадянського суспільства. Науковці звертають увагу, на такі складові процесу взаємодії як побудова комунікації між владою та суспільством, виникають питання щодо форм та методів такої взаємодії.

Взаємодія – широкий загальний термін, що позначає таку сумісну дію кількох об'єктів або суб'єктів, при якій результат дії одного з них впливає на інші. Значення категорії «взаємодія» полягає в тому, що вона обумовлює наявність нових інтегративних якостей цілого або цілісної системи, не властивих частинам і компонентам, що її утворюють [1, с. 6].

З об'єктивних причин найбільша увага приділялась в науці державного

управління взаємодії у напрямі «органи влади – політичні партії», яку розглядають, зокрема В. Баштанник, як «узгодження дій, інтеграцію суб'єктів політичного процесу на засадах консенсусу для найбільш ефективної реалізації функцій взаємодії, з метою програмування розвитку суспільно-політичного процесу» [2, с. 12-13]. Така взаємодія є складовою частиною стратегічного та тривалого процесу, спрямованого на реалізацію інтересів національної спільноти, на підвищення ефективності публічного управління. У той же час, у працях науковців ще початку 2000-х років, зазначалося, що у ході означеного суспільно-політичного діалогу публічна влада та політичні партії можуть займати діаметрально протилежні позиції, тому основним стратегічним завданням такої взаємодії завжди буде мінімізація конфліктності сторін діалогу [2, с. 14]. Враховуючи бурхливі суспільно-політичні процеси в Україні, численні вибори до представницьких органів, політизацію місцевих виборів, появу абсолютно нових політичних партій така увага до взаємодії органів публічного управління та українського політикуму виглядає цілком закономірно.

Але взаємодія з політичними партіями – це лише верхівка айсберга суспільно-політичних відносин, набагато глибше виглядає питання про взаємодію з громадянським суспільством в цілому. За останні роки суттєво змінилась і структура самого громадянського суспільства, як приклад – поява потужних волонтерських рухів, створення різноманітних об'єднань громадян. І хоча ці зміни відобразилися у суттєво оновлених нормах чинного законодавства України, але чимало питань щодо взаємодії органів публічного управління з громадянським суспільством залишається без відповіді, зокрема: про визначення методів, форм, способів взаємодії, оцінку ефективності.

Окремо відзначимо, що залишається недопрацьованим питання про юридичне закріплення взаємодії органів публічного управління та громадянського суспільства. Наприклад, багато чисельні координаційні та громадські ради, інші дорадчі органи, які діють при органах публічного управління різного рівня, регулюють свою діяльність відповідними положеннями, що затверджуються самими органами публічного управління. За такого підходу, безперечно потрібні та важливі для суспільства, дорадчі органи лише приєднують окремих представників частини громадського або професійного середовища, іноді залишаючи не з'ясованим для громадськості принцип та підходи такого приєднання.

Досить часто у наукових публікаціях з даної проблематики зустрічаємо поняття «взаємодія» та «співпраця» як синоніми, що не відображає період тривалості та ролі сторін у процесі. Наприклад, співпраця може тривати в рамках реалізації певного проекту, а громадські організації або представники бізнесу бути його запрошеними учасниками; в рамках проектів громадські організації або представники бізнесу можуть виступати як об'єкти, на які дію проекту спрямовано. У той же час взаємодія сприймається як сталий тривалий процес, результатом якого можуть бути суттєві суспільно-політичні зрушення. У процесі взаємодії, наприклад органів місцевого самоврядування та підприємців регіону, може бути налагоджена тісна співпраця між товаровиробниками сусідніх районів тощо.

Вважаємо, що саме поняття «взаємодія» відображає рівень контактів «пу-

блічна влада – громадянське суспільство», який має спиратися на нормативно-правові акти, мати чітке юридичне закріплення, визначену мету, окреслені результати. Такий підхід дозволить надати конкретики, систематизувати та спрямувати вектор спільної роботи і органів публічної влади і широких кіл громадськості, сприятиме «взаємній зацікавленості у досягненні цілей, пов’язаних з процесом демократизації всіх сфер державного управління та суспільного життя, соціально-економічним та духовним прогресом, всебічним забезпеченням захисту прав і свобод людини та громадянина» [3].

Список використаних джерел

1. Артеменко І. В. Взаємодія суб’єктів формування і реалізації молодіжної політики в Україні: вибір моделі. *Аспекти публічного управління*. 2017. Том 5, № 1-2 (39-40). С. 19-25.
2. Баштанник В. В. Державне управління в системі владно-партійної взаємодії : автореф. дис... канд. наук з держ. упр. : 25.00.01 ; Укр. акад. держ. упр. при Президентові України. Київ, 2002. 22 с.
3. Дяченко М.І., Коваленко М.О. Взаємодія органів місцевої влади та державних органів з громадськістю регіону. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2018. № 3. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1202> (дата звернення: 10.04.2021 р.)

РЕГІОНАЛЬНІ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ СИСТЕМИ В КОНТЕКСТІ РЕФОРМИ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ В УКРАЇНІ

*Помаз О.М.,
кандидат економічних наук, доцент*

Політичні, соціальні, економічні зміни, які відбуваються в останні роки в Україні, несуть, з одного боку, певні загрози і виклики, з іншого – перспективи і нові можливості. Переламний у всіх значеннях 2014 рік суттєво прискорив і видозмінив адміністративно-територіальну реформу, необхідність якої назривала усе попереднє десятиліття.

Брак політичної волі для проведення повноцінної децентралізації у державному управлінні став причиною ряду негативних явищ, зокрема низького рівня інвестиційної привабливості регіонів, суттєвої залежності територій від центру, посилення сепаратистських рухів на сході країни, слабкості місцевих громад, занепаду сільської місцевості, складної демографічної ситуації, низької якості надання публічних послуг, високого рівня корупції, низького рівня довіри до влади, низької ефективності управлінських рішень [6].

У квітні 2014 року урядом України було схвалено концепцію реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади, після чого було затверджено план заходів щодо її реалізації. Згідно даної концепції, державна політика України у сфері місцевого самоврядування спирається на інтереси жителів територіальних громад і передбачає децентралізацію влади – тоб-

Щетініна Т.О. ВЗАЄМОДІЯ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ТА ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА: ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ	28
Помаз О.М. РЕГІОНАЛЬНІ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ СИСТЕМИ В КОНТЕКСТІ РЕФОРМИ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ В УКРАЇНІ	30
Сазонова Т.О. САМОМОТИВАЦІЯ ЯК ФАКТОР ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ПЕРСОНАЛУ	32
Іщейкін Т.Є. СУТНІСТЬ ПОНЯТТЯ ЯКІСТЬ ТА МЕТОДИ УПРАВЛІННЯ ЯКІСТЮ НА ПІДПРИЄМСТВІ	34
Федірець О.В. УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ ПІДПРИЄМСТВА В СУЧАСНИХ УМОВАХ	36
Шульженко І.В. УДОСКОНАЛЕННЯ УПРАВЛІННЯ КОМУНІКАЦІЯМИ СУЧАСНОЇ ОРГА- НІЗАЦІЇ	38
Воронько-Невіднича Т. В. ФОРМУВАННЯ КОРПОРАТИВНОГО ІМІДЖУ ОРГАНІЗАЦІЇ	39
Маркіна І.А., Вороніна В.Л. ФОРМУВАННЯ МАРКЕТИНГОВОГО МЕНЕДЖМЕНТУ В УМОВАХ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ АПК	42
Олійник А.С. УПРАВЛІННЯ АВТОМАТИЗАЦІЄЮ ДОКУМЕНТООБІГУ НА ПІДПРИЄМСТВІ	44
Слюсарь І.І., Слюсар В.І., Уткін Ю.В., Копішинська О.П. РОЗШИРЕННЯ ФУНКЦІОНАЛУ ІНТЕРАКТИВНИХ КАРТ ВОДНИХ ОБ'ЄКТІВ НА ОСНОВІ БАТИМЕТРІЇ	45
Кравченко С.І. ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ПРОГРАМНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ШЛЯХОМ ТЕСТУВАННЯ API	47